

forslaget alene ikke var tilstrækkeligt, idet der nemlig er mange forskellige Mennesker, som med deres bedste Villie ikke kunne være i Sygefæstelse, idet der selv for de Arbejderes Bestemmende, hvis Forhold i det Hele tillader dem at være i Sygefæstelse, kan indtræde Arbejdsløsheds-Perioder, hvor de alene ikke have til Føden engang, end mindre til at være i Sygefæstelse, og at der altsaa maatte sørges for at sige Mennesker til Hjælp, uden at det blev regnet som Fattigundersøttelse. Altsaa at en saadan Bestemmelse ikke findes her, forekommer mig ligeledes at være et Savn, og jeg vil ogsaa paa dette Punkt haabe, at det høie Thing vil bøde paa dette Savn. Endelig kan jeg slutte mig til det ærede Medlem fra Lovel, i hans Beslagelse over, at der ikke findes Bestemmelser om det frivillige Fattigvæsens Ordning. Og ligeledes her mener jeg, at Thinget har en Opadv. Hvad Thinget her kunde finde Anledning til at gjøre, antager jeg for i det Væsentlige udtrykt ved det Forslag om Sygefæstelse, der blev vedtaget her i Fjor ved anden Behandling, men som paa Grund af manglende Tid ikke kom videre.

Den Bestemmelse, som jeg her kunde ønske at udtale mig om i Fattiglovsforlaget, saaledes som det foreligger, er Bestemmelsen i §§ 64—66 om Understøttelse under særlige Forhold. Jeg vilde der navnlig have klaret en Ting, som forekommer mig at maatte være af stor Bigtighed for Thinget at vide, nemlig om den høie Regjering tænker sig dette Forslag som et Alderdomsforsørgelsesforlag, og om det er den høie Regjering's Mening, derved foreløbig at have, jeg vil ikke sige løst Alderdomsforsørgelsesproblemet, for det mistænker jeg ikke Regjeringen for at tro, at det kan løses ved et Forslag som dette; men om det er Regjeringens Mening, foreløbig ikke at ville gaa videre med denne Sag efter at have forelagt dette Forslag, saa at vi i en Række af Aar i hvert Fald skulle seile paa det, som her foreligger. Hvis det var Regjeringens Mening, tror jeg, det vilde være en farlig Ting at vedtage det her foreliggende Forslag. Det synes mig nemlig utvivlsomt, at Forslaget, saaledes som det foreligger her, paa ingen Maade yder en Alderdomsforsørgelse, som kan anses for tilfredsstillende, selv om det end kun er Meningen at gjøre den midlertidig. Jeg vilde være bange for, at dette efter min Mening saa saare utilfredsstillende Forslag vilde komme til at ligge i Veien for en virkelig Løsning af det store Problem, der her er Tale om, eller i hvert Fald for, at man alvorlig og energisk greb Sagen an. Spørgsmaalet om en Alderdomsforsørgelse er jo

som bekendt et af dem, som i de sidste Aar har beskæftiget omtrent det hele Europa. Der er næppe noget Land, hvor det Spørgsmaal ikke har været oppe og er blevet mere eller mindre grundig debatteret, og ud af denne Debat er der været i alt Fald to store Organisationsforslag, et for Tyskland, som jo allerede er gennemført, og et for Sverige — jeg tænker der paa det Forslag, der er fremkommet fra den der nedsatte Kommission. Begge disse Forslag ere Fruaten af et meget omhyggeligt Arbejde, og det maa man i det Hele taaget være klar paa, at et Spørgsmaal af dette Omfang og denne Rækkevidde ikke kan løses uden overordentlig betydeligt forudgaaende Arbejde. Har Regjeringen fundet sig foranlediget til at nedsætte Kommission om Sygeforsikring, om Ulykkesforsikring, er der 10 Gange mere Grund til at nedsætte en Kommission om et Spørgsmaal som Alderdomsforsørgelsen, der er saa langt mere indgribende, ja, langt vanskeligere at løse. I Virkeligheden tror jeg ogsaa, at enhver, der sætter sig ind i det Arbejde, der er gjort i Tyskland og Sverige for denne Sag, vil faae Indtrykket af, at skjøndt det som sagt er Aaringers Arbejde, og skjønt det er betydelige og dygtige økonomiske Autoriteter, der heri have nedlagt et stort og meget omfattende Arbejde, itaa vi dog kun ved Begyndelsen af Spørgsmaalets tilfredsstillende Løsning. Det kan ikke siges, at Noget af det, der er fremkommet i de to Lande, lover at kunne blive en betryggende endelig Ordning af Sagen. Der synes at være saa overordentlig mange Ting, der med Hætte ere Gjenstand for Tvivl endnu, der er saa Meget, som endnu ikke er opklaret, saa Meget, der mangler af statistisk Materiale, som nødvendig maa fremskaffes, for at en saadan Sag kan endelig afgjøres, saa at det ikke en Gang der, hvor man dog har taget saa omhyggeligt fat paa Sagen, kan siges, at denne er bragt til nogen blot nogenlunde betryggende Løsning. Det forekommer mig da at være heldigt, om vi jo for jo heller her i Landet tog fat paa denne Sag, om vi ikke spildte, ja jeg vil ikke sige et Aar, men blot en eneste Maaned, inden vi gav os i Illusioner om, at et Forslag som dette i nogen Henseende kan anses for at være en tilfredsiggørende Erstatning for den Alderdomsforsørgelse, vi vente paa. Det forekommer mig for det Første angaaende dette Forslag, at selve det, det byder den arbejdende Klasse, i en væsentlig Henseende magler netop det Væsentligste af det, man har tilstræbt ved Alderdomsforsørgelsesforlaget andet Steds. Det kom allerede frem gennem det